

KFIR

Klagenemnda for industrielle rettigheter

AVGJØRELSE

Sak: 21/00074
Dato: 4. oktober 2021

Klager 1: Concept Medical Research Private Limited
Klager 2: Envision Scientific Private Limited
Representert ved: Onsagers AS

Klagenemnda for industrielle rettigheter sammensatt av følgende utvalg:

Elisabeth Ohm, Amund Grimstad og Torger Kielland

har kommet fram til følgende

AVGJØRELSE

- 1 Kort fremstilling av saken:
- 2 Saken gjelder klage over Patentstyrets avgjørelse av 30. mars 2021, hvor begjæring om fortsatt behandling og fornyelse av patent EP2528634, til tross for fristoversittelse, ble avslått.
- 3 Den ordinære fristen for innbetaling av årsavgiften for tiende avgiftsår for patent nr. EP2528634 utløp den 31. januar 2020. Årsavgiften ble ikke innbetalt innen fristen, og det ble sendt varsel om fristen 31. juli 2020 som siste mulighet for innbetaling av årsavgift og forsinkelsesgebyr for å opprettholde det validerte patentet. Brevet ble sendt til patenthavers fullmektig, datert 2. juni 2020.
- 4 Patentstyret mottok ikke betaling innen fristen, og patentet fikk derfor status som opphørt. Patentstyret informerte fullmektig om dette i brev av 18. august 2020. I det samme brevet ble det informert om muligheten til å få søknaden tatt under behandling tross fristoversittelsen etter patentloven § 72.
- 5 Begjæring om fortsatt behandling kom til Patentstyret den 13. november 2020 og betaling av den manglende årsavgift og forsinkelsesavgift innkom 6. november 2020.
- 6 Klage på Patentstyrets avgjørelse innkom 29. mai 2021.
- 7 **Grunnene for Patentstyrets vedtak er oppsummert som følger:**
 - Det følger av patentloven § 72 første ledd andre punktum at begjæring «må fremsettes skriftlig til Patentstyret innen to måneder etter at den hindring som førte til fristoversittelse er opphørt, og senest ett år innen fristens utløp». I dette konkrete tilfellet er spørsmålet hvorvidt den subjektive fristen på to måneder er oversittet.
 - I de tilfeller det ikke blir opplyst om annet, er sedvanlig praksis at Patentstyret legger til grunn at denne fristen løper fra det tidspunkt patenthaver eller dens fullmektig mottar informasjonen som fører til at hindringen som førte til fristoversittelsen opphører, hvis ikke særlige omstendigheter tilsier at et annet tidspunkt må legges til grunn. Med andre ord, da innehaver eller dens fullmektig ikke lenger er i «uvitenhet» om fristoversittelsen, se blant annet LB-2010-116367, 2. avd. kj. 7758 og 2. avd. kj. 7761.
 - Utgangspunktet er altså at «hindring[en] [...] opphørt[e]» da patenthavers fullmektig mottok brevet om at patentet var opphørt, 18. august 2020. Fristen på to måneder løp dermed i utgangspunktet ut 18. oktober 2020.
 - Patenthavers fullmektig bestrider dette, og anfører at i tilknytning til lovendringen av patentloven § 72, så må «skjæringstidspunktet for friststart av den subjektive fristen være

uløselig knyttet til den konkrete «utilsiktede» hindringen og når denne ble oppdaget av patenthaver.». Patentstyret finner ikke at denne argumentasjonen kan føre frem.

- I vurderingen av når Patentstyret skal fastsette den subjektive fristen på to måneder, må det legges til grunn når patenthaver, eller dens fullmektig, fikk kjennskap til fristoversittelsen. Før lovendringen av 1. juli 2019 har det vært sikker rett og langvarig praksis at patenthaver eller patentsøker identifiseres med sin fullmektig jf. 2. avd. kj. PS-2012-8133 og PS-2012-8238. Patentstyret mener at lovendringen ikke gir grunnlag for å fravike dette prinsippet og at dette kommer klart frem i Prop. 52 L (2018-2019), s. 46. Dersom lovgiver hadde til hensikt å endre fast og langvarig praksis om identifikasjon mellom patenthaver og fullmektig, så ville dette fremgått klart av forarbeidene.
- Dersom det ikke skal foreligge en identifikasjon mellom patenthaver og fullmektig, vil den subjektive fristen kunne fremstå som illusorisk. I teorien kan fullmektigen enkelt anføre at patenthaver ikke har hatt kjennskap til fristoversittelsen, og følgelig levere begjæring helt frem til utløpet av den absolutte fristen.
- Det må også nevnes at det foreligger et fullmektigforhold i denne saken, hvor den inngitte fullmakt er ubegrenset. Hvordan søker har valgt å fordele oppgavene mellom sin norske fullmektig og sin fullmektig som håndterer betalingen av årsavgifter, kan Patentstyret ikke anse for å være relevant i denne saken, se bl.a. PS-2007-775 og. 2. avd. kj. i sak 7123 av 21. oktober 2003.
- Patenthavers fullmektig anfører også at Patentstyrets forståelse av «hindringen» jf. patentloven § 72 «harmonerer dårlig med lovendringen som er ment å medføre en materiell oppmykning av adgangen til å begjære fortsatt behandling til tross for fristoversittelse etter patentloven § 72.».
- Patentstyret er ikke uenig i at lovendringen er ment å medføre en materiell oppmykning av adgangen til å begjære fortsatt behandling, men finner ikke at det er relevant for problemstillingen i denne konkrete saken. Forarbeidenes uttalelse knytter seg til vurderingen av om vilkåret om utilsiktethet er oppfylt eller ikke, jf. patentloven § 72 første ledd første punktum. Med andre ord, det materielle innholdet i bestemmelsen, slik også fullmektigen anfører. Uttalelsen i forarbeidene er ikke relevant i fortolkningen av bestemmelsens formelle vilkår, nærmere bestemt spørsmålet om når fristen for å fremsette begjæring starter å løpe jf. patentloven § 72 første ledd andre punktum. Det samme gjelder uttalelsen i forarbeidene om at Patentstyret skal legge til grunn patenthaver eller fullmektigen sin forklaring om hvorvidt «fristoversittelsen ikke har skjedd bevisst», jf. Prop. 52 L (2018–2019) s. 46, jf. også s. 16. Endelig bemerker Patentstyret at bestemmelsens første ledd andre punktum står uendret etter lovendringen i 2019.
- Fullmektigen viser videre til patentloven § 72 sine lovkommentarer og der det står skrevet at hindringen som fører til en fristoversittelse, anses først opphørt når patentsøkeren eller patenthaveren subjektivt har erkjent feilen. Dette står i motsetning til kjent praksis hvor patentsøker eller innehaver faktisk identifiseres med sin fullmektig. Patentstyret er kjent

med de tilhørende lovkommentarene, men mener at dette ikke er en riktig fortolkning av patentloven § 72 første ledd andre punktum. Lovkommentarer må anses som juridisk teori og kan ikke tillegges større vekt enn tilhørende forarbeider samt fast og langvarig rettspraksis.

- Patentstyret kan, som redegjort for ovenfor, ikke se at lovendringen hadde til hensikt å endre prinsippet om identifikasjon mellom fullmektig og patenthaver. Dersom lovgiver ønsket å fravike identifikasjonsprinsippet, så ville det vært naturlig at dette ble eksplisitt nevnt i forarbeidene.
- Oppsummert, og med hensyn til fullmektig sine uttalelser om varsel om avvisning, er Patentstyret fremdeles under den oppfattelse av at det foreligger identifikasjon mellom patenthaver og dens fullmektig. Som følge av dette legger vi til grunn at patenthaver fikk kunnskap om fristoversittelsen 18. august 2020. Patentstyret har derfor kommet til at begjæringen om fortsatt behandling samt betaling av årsavgift og forsinkelsesavgift (den unnlatte handling) inkom etter den subjektive fristen på to måneder i patentloven § 72.
- Patentstyret er etter dette kommet til at de formelle vilkårene i patentloven § 72 ikke er oppfylt.

8 Klager har for Klagenemnda i korte trekk gjort gjeldende:

- Patentstyret har lagt feil lovforståelse til grunn i tolkningen av tidspunktet for når tidspunktet begjæringen må ha kommet inn for å kunne tas til behandling starter å løpe (den subjektive fristen), jf. patentloven § 72.
- Det er klart at patenthaver, et indisk selskap, ikke oppdaget den manglende betalingen før 14. september 2020. Den manglende betalingen skyldtes kaoset som har fulgt i kjølvannet av Covid-19-pandemien og gjennomføringen av «lockdown» i India sommeren 2020. Patenthavers kontor ble nedstengt i denne perioden, og manglende PC- og internetttilgang for de ansatte og firmaet gjorde det umulig å overholde interne rutiner med monitorering og overholdelse av patentenes frister, samt å opprettholde kontakten med sine fullmektiger.
- Den norske fullmektigen har videresendt varslene fra Patentstyret til den europeiske fullmektigen og etterspurt instruksjoner. Disse ble alle videresendt til klager, som på grunn av Covid-19-pandemiens ringvirkninger i India ikke fikk svart innenfor fristene. Den europeiske fullmektigen ble orientert om klagers situasjon etter at den oversittende fristen ble oppdaget internt hos klager som følge av at man igjen fikk tilgang til sine systemer. Dette skjedde den 14. september 2020. Begjæring om fortsatt behandling ble sendt den 13. november 2020 og fornyelsesavgiften med tilleggsgebyr ble betalt den 6. november 2020, begge deler innen 2 måneder fra klager oppdaget den oversittende fristen. Patentstyret har derimot lagt datoen den norske fullmektigen fikk brev om patentets opphør som startdato for 2-månedersfristen, som med andre ord innebærer en identifikasjon mellom patenthaver og dens fullmektig for skjæringstidspunktet til starten på den subjektive fristen.

- I den nye § 72 heter det:

«Dersom en patentsøker eller patenthaver har oversittet en frist fastsatt i eller i medhold av denne lov, og som følge av dette har lidt rettskap, skal saken likevel tas under behandling såfremt han godtgjør at fristoversittelsen var utilsiktet. Slik begjæring må fremsettes skriftlig til Patentstyret innen to måneder etter at den hindring som førte til fristoversittelse er opphørt, og senest ett år innen fristens utløp. Innen samme tid skal den unnlatte handlingen være foretatt». [Klagers understrekning].

- Ordlyden «han» i bestemmelsen henviser til kun patentsøker eller patenthaver. I motsetning til den gamle bestemmelsen, som hadde formuleringen «han godtgjør at han og hans fullmektig har utvist all den omhu som med rimelighet kan kreves», nevnes ikke lenger fullmektigen. Dette peker på at det ikke lenger skal være en identifikasjon mellom fullmektigen og patenthaver for krav for fortsatt behandling til tross for fristoversittelse. Klager anfører at denne endringen også gjelder bortfall av identifikasjon mellom patenthaver og fullmektig knyttet til tidspunktet for når den relative fristen begynner å løpe.
- Det vises til at ordlyden «hindringen» i annet punktum peker på patenthavers subjektive side, der «han», altså patentsøker eller patenthaver, er subjektet, og som den subjektive fristen må gjelde for. I forståelsen som Patentstyret legger til grunn, vil imidlertid hindringen i annet punktum være knyttet til objektive forhold som er utenfor patenthavers kontroll, altså at varselet knyttes direkte til Patentstyrets brev om opphør av patentet, uten at patenthaver er klar over denne «hindringen». Denne tolkningen står etter klagers oppfatning direkte i strid med bestemmelsen ordlyd.
- Det følger videre av forarbeidene at lovendringen knyttet til fortsatt behandling er ment å være en oppmykning av adgangen ved at det ikke lenger skal legges et strengt aktsomhetskrav hos innehaver, men at det er tilstrekkelig med en redegjørelse hos patenthaver og/eller deres fullmektig der det redegjøres for at den konkrete fristoversittelsen ikke har skjedd bevisst», jf. Prop. 52 L (2018-2019) s. 16.
- Patentstyret avviser som nevnt at oppmykningen av loven ikke gjelder bortfall av identifikasjon med fullmektigen etter annet punktum. Som begrunnelse vises det til at forarbeidene ikke nevner dette eksplisitt og at andre punktum står uendret etter lovendringen. Patentstyret legger derfor til grunn «langvarig praksis at patenthaver/søker identifiseres med sin fullmektig» fortsatt gjelder for fremsettelse av kravet om fortsatt behandling.
- Klager vil anføre at en slik lovforståelse er feil. Skjæringstidspunktet for friststart av den subjektive fristen vil være uløselig knyttet til den konkrete «utilsiktede» hindringen, og tidspunktet denne ble oppdaget av patenthaver. Klager vil anføre at all den tid patenthaver ikke har kjennskap til den oversittende fristen, og dette er «utilsiktet», er heller ikke «hindringen» «opphørt».

- Patentstyret anfører videre at den subjektive fristen vil fremstå som illusorisk dersom det ikke er identifikasjon fordi fullmektigen enkelt kan anføre at patenthaver ikke har hatt kjennskap til fristoversittelsen, og følgelig levere begjæring frem til utløpet av den absolutte fristen.
- Patentstyret indikerer altså at det er en fare for at fullmektiger vil kunne hevde uriktige opplysninger for å få fortsatt behandling der den relative fristen egentlig er oversittet. Det avvises at det grunnlag for å hevde at det er fare for at patenthaveres fullmektig med vilje vil fremsette uriktige krav om fortsatt behandling for å omgå den subjektive fristen, og at dette er et selvstendig argument for fortsatt identifikasjon mellom fullmektig og patenthaver.
- I stedet vil den absolutte 12-måneders fristen i prinsippet ikke ha noe hensikt for oversittende frister som er «utilsiktet», og som oppdages av patenthaver/fullmektigen etter to måneder fra Patentstyrets brev om opphør, ettersom adgangen til å kreve fortsatt behandling allerede da vil være tapt. Klager vil anføre at en slik tolkning vil harmonere dårlig med lovendringens formål om en materiell oppmykning av bestemmelsen og vil dessuten vil være retts teknisk svært uheldig.
- Som videre støtte for klagers syn vil det vises til også lovkommentarens note 373 avsnitt to der det heter:

«Kriteriet «utilsiktet» er naturlig å forstå i betydningen «ikke gjort med hensikt». Det er altså bare der rette vedkommende har villet oversitte fristen, at oppreisning skal nektes. En fristoversittelse er utilsiktet dersom rette vedkommende ikke var seg fristen bevisst eller trodde at den fristavbrytende handlingen var foretatt. Det er ikke avgjørende om den manglende bevisstheten gjelder fristregelen eller de faktiske forholdene som er avgjørende for fristen». (Klagers understrekning).
- Videre skal det vises til lovkommentaren gjeldende tidspunktet når «hindringen» har opphørt som markerer den subjektive friststarten. I note 375 fremgår det:

«Uvitenhet om fristoversittelsen vil normalt opphøre når patentsøkeren eller patenthaveren mottar varsel fra Patentstyret om at søknaden er blitt henlagt. I motsetning til etter tidligere praksis, kan det neppe legges til grunn at patentsøkeren eller patenthaveren identifiseres med sin fullmektig, slik at han anses for å ha kjent til det som fullmektigen er gjort kjent med, jf. note 373. Hindringen anses først opphørt når patentsøkeren eller patenthaveren subjektivt har erkjent feilen. Også dette står i motsetning til den tidligere, strengere regelen som gjaldt før 1. juli 2019». (Klagers understrekning).
- På bakgrunn av det som fremgår over vil klager anføre at både ordlyden og øvrige rettskilder viser at det er patenthavers redegjørelse som må legges til grunn for når «hindringen» opphørte, og at dette også åpenbart vil gjelde skjæringstidspunktet for når den subjektive fristen starter å løpe.
- Det skal også nevnes at denne situasjonen med manglende fornyelse av patenter på grunn av store utfordringer knyttet til Covid-19 har skjedd i flere europeiske land, og at patenthaver

gjennomgående har fått innvilget fornyelsen på bakgrunn av dette. Klager kan ikke se at den norske loven inneholder vesentlig strengere bestemmelser enn øvrige europeiske land som i det vesentligste har samme patentlovgivning som i Norge.

- På bakgrunn av det som her anføres er det etter klagers syn klart at den subjektive fristen startet å løpe da «hindringen» opphørte hos patenthaver. «Hindringen» opphørte den 14. september 2020, i henhold til klagers forklaring. Årsaken til fristoversittelsen var videre «utilsiktet» og fortsatt behandling skal derfor innvilges, jf. patentloven § 72 første ledd.
- Vilkåret for fortsatt behandling til tross for fristoversittelse etter patentloven § 72 er følgelig oppfylt.

9 Klagenemnda skal uttale:

10 Klagenemnda er kommet til et annet resultat enn Patentstyret.

- 11 Klagenemnda skal vurdere om fristen for å levere begjæring om fortsatt behandling er oversittet, jf. patentloven § 72 første ledd, andre punktum.
- 12 Det følger av § 72 første ledd første setning at «dersom en patentsøker eller patenthaver har oversittet en frist fastsatt i eller i medhold av denne lov, og som følge av dette har lidt rettstap, skal saken likevel tas under behandling såfremt han godtgjør at fristoversittelsen var utilsiktet».
- 13 Det er klart at en patenthaver i denne saken har oversittet en frist, betalingsfristen for årsavgiften for tiende avgiftsår, og at klager som følge av oversittelsen har lidt et rettstap.
- 14 En naturlig språklig forståelse av «han» i første ledd fremgår av henvisningen til «patentsøker eller patenthaver». Vurderingen blir derfor om patenthavers oversittelse av betalingsfristen var «utilsiktet».
- 15 Ordlyden «utilsiktet» er naturlig å forstå i betydningen at fristoversittelsen ikke ble gjort bevisst.
- 16 Vurderingen om oversittelsen var «utilsiktet» kom med lovendringen som trådte i kraft 1. juli 2019. Tidligere var lovens ordlyd at «han og hans fullmektig har utvist all den omhu som med rimelighet kan kreves». Endringen i lovens ordlyd utgjør en vesentlig senkning av terskelen for oppreisning, i tillegg til at henvisningen til «fullmektig» er helt fjernet fra bestemmelsen.
- 17 Forarbeidene i Prop. 52 L (2018-2019) til § 72 påpeker at vurderingen er endret «fra et aktsomhetskrav til et krav om at fristoversittelsen skal ha vært utilsiktet. Dette betyr at patentsøkeren, patenthaveren eller fullmektigen, der årsaken til fristoversittelsen ligger hos denne, ikke har oversittet fristen bevisst. Vilkåret skal ikke tolkes strengt».

- 18 I foreliggende sak ligger årsaken til fristoversittelsen hos patenthaver. Patenthaver, det indiske selskapet, mistet tilgang på sine kontorer og digitale løsninger som følge av lockdown i India på grunn av Covid-19. Når tilgangen til kontorene og de digitale løsningene forsvant, forsvant også patenthavers mulighet til å få oversikt over sine betalingsfrister for patentet.
- 19 Det er fremlagt bevis for at den europeiske fullmektigen ved flere anledninger har forsøkt å komme i kontakt med patenthaver med påminnelser og statusoppdateringer på frister for betaling av diverse avgifter knyttet til patentet, deriblant fristene for årsavgift i Norge. Den norske fullmektigen til patenthaver har også kontaktet den europeiske fullmektigen med påminnelser om frister. Da feilen ble oppdaget hos patenthaver, innbetalte de manglende årsavgift og gebyr til Patentstyret, samt søkte oppreisning i flere andre europeiske land.
- 20 Det er derfor klart at oversittelsen har vært «utilsiktet» hos patenthaver, jf. § 72 første ledd, første punktum.
- 21 Ettersom vilkårene i første ledd er innfridd, vil det derfor måtte vurderes om begjæring om oppreisning ble innsendt rettidig.
- 22 Av § 72 andre ledd fremgår det at en begjæring om oppreisning må «fremsettes skriftlig til Patentstyret innen to måneder etter at den hindring som førte til fristoversittelse er opphørt, og senest ett år innen fristens utløp». Det er klart at den absolutte fristen på ett år ikke er utløpt, og at det er den subjektive fristen på to måneder som skal vurderes. Det vil først måtte vurderes når fristen begynner å løpe.
- 23 Ordlyden «to måneder etter at den hindring som førte til fristoversittelse er opphørt» tilsier at det er datoen «hindringen» opphørte som må legges til grunn som skjæringstidspunktet for starten av fristperioden.
- 24 Hindringen som gjorde at patenthaver oversatt fristen er i denne saken uvitenhet om fristen, ettersom de ikke har kunnet gjøre seg kjent med informasjon fra sine fullmektiger om fristens oversittelse eller kunne følge egne rutiner for oppfølging av de ordinære fristene på grunn av Covid-19 nedstenging i India.
- 25 Av tidligere praksis er det klart at Patentstyret legger til grunn at fristen på to måneder løper fra det tidspunkt patenthaver eller dens fullmektig mottar informasjonen som fører til at hindringen som førte til fristoversittelsen opphører, hvis ikke særlige omstendigheter tilsier at et annet tidspunkt må legges til grunn. Med andre ord da innehaver eller dens fullmektig ikke lenger er i «uvitenhet» om fristoversittelsen, se blant annet LB-2010-116367, 2. avd. kj. 7758 og 2. avd. kj. 7761. Med tidligere praksis som utgangspunkt, ville hindringen opphørt den 18. august 2020, og fristen på to måneder ville utløpt 18. oktober 2020.
- 26 Denne praksisen bygget på den tidligere utformingen av bestemmelsen. Før lovendringen av 1. juli 2019 har det vært sikker rett og langvarig praksis at patenthaver eller patentsøker identifiseres med sin fullmektig jf. 2. avd. kj. PS-2012-8133 og PS-2012-8238. Klager anfører

at en slik identifikasjon ikke lenger kan legges til grunn med den nye utformingen av bestemmelsen.

- 27 Bestemmelsens ordlyd inneholder ikke lenger formuleringen «han og hans fullmektig» i første ledd første punktum. Det er ingen øvrige henvisninger til en slik identifikasjon i bestemmelsen. Den nye ordlyden taler derfor for at det ikke skal legges til grunn at patenthaver skal identifiseres med sin fullmektig.
- 28 Forarbeidene i Prop. L 52 (2018-2019) kommenterer ikke problemstillingen spesifikt. Med henvisning til første ledd første punktum, fremgår det at «[i] tillegg er det materielle vilkåret for å få fristoversittelsen satt ut av betraktning endret, fra et aktsomhetskrav til et krav om at fristoversittelsen skal ha vært utilsiktet. Dette betyr at patentsøkeren, patenthaveren eller fullmektigen, der årsaken til fristoversittelsen ligger hos denne, ikke har oversittet fristen bevisst». Denne formuleringen kan trekke i retning at også fullmektigens handlinger kan spille inn i en form for identifikasjon, men da i relasjon til om oversitting av fristen er bevisst. Det er videre uklart i hvilke øvrige scenarioer fullmektigen kan identifiseres, og en identifisering utover de tilfeller der en fullmektig bevisst har oversittet fristen, vil harmonere dårlig med bestemmelsens ordlyd og lovendringens hensikt med å senke terskelen for fortsatt behandling.
- 29 I lovkommentarene, note 373 ved Are Stenvik (revidert 18. november 2019), støttes dette synet. I note 375 skriver Stenvik at «[I] motsetning til etter tidligere praksis, kan det neppe legges til grunn at patentsøkeren eller patenthaveren identifiseres med sin fullmektig, slik at han anses for å ha kjent til det som fullmektigen er gjort kjent med, jf. note 373. Hindringen anses først opphørt når patentsøkeren eller patenthaveren subjektivt har erkjent feilen. Også dette står i motsetning til den tidligere, strengere regelen som gjaldt før 1. juli 2019.».
- 30 Patentstyret uttaler i sin avgjørelse at dersom det ikke skal foreligge en slik identifikasjon mellom patenthaver og sin fullmektig, vil den subjektive fristen fremstå som illusorisk, ettersom fullmektigen i teorien kan enkelt anføre at patenthaver ikke har hatt kjennskap til fristoversittelsen.
- 31 Etter Klagenemndas oppfatning blir dette et mindre treffende synspunkt. Forarbeidene uttaler at «[d]et må sannsynliggjøres at selve den konkrete fristoversittelsen var utilsiktet. Det skal ikke lenger skje noen prøving fra Patentstyrets side av hvorvidt det er utvist tilstrekkelig aktsomhet for å overholde fristen. Patentstyret skal i stedet legge forklaringen fra søker, eventuelt patenthaver eller fullmektig, til grunn uten ytterligere prøving så fremt den sannsynliggjør at den konkrete fristoversittelsen ikke har skjedd bevisst». Dette er i tråd med endringen som er gjort i lovens ordlyd. Dersom Patentstyret skal kunne fastsette fristdato ved å gi varsel til fullmektig, vil dette i realiteten fortsatt innebære at patenthaver bærer risikoen for fullmektigens håndtering av slike varsler. Dette harmonerer dårlig med lovendringens formål om å sløyfe kravet til aktsomhet.
- 32 Klagenemnda har etter grundig vurdering kommet frem til at endringen av ordlyden hvor man går bort fra en henvisning til patenthaver «og hans fullmektig» i bestemmelsen, og det

faktum at det er et bevisst valg fra lovgivers side å utføre en materiell oppmyking av adgangen til å begjære fortsatt behandling, må tillegges avgjørende vekt. Det er derfor ikke grunnlag for å opprettholde et prinsipp om identifikasjon mellom en patenthaver og hans fullmektig i vurderingen av når hindringen bortfaller. Det faktum at forarbeidene ikke konkret kommenterer at en identifikasjon mellom patenthaver og fullmektig skal bortfalle, er ikke tilstrekkelig til å se vekk fra lovens nye klare ordlyd. En konklusjon i motsatt retning ville potensielt være i strid med legalitetsprinsippet.

- 33 Ettersom patenthaver ikke skal identifiseres med sin fullmektig hva gjelder kunnskap om fristoversittelse, vil fristen på 2 måneder måtte regnes fra når patenthaver subjektivt har erkjent feilen, i vår sak den 14. september 2020.
- 34 Begjæring om fortsatt behandling kom til Patentstyret den 13. november 2020 og betaling av den manglende årsavgift og forsinkelsesavgift innkom 6. november 2020. Både begjæringen og foretagelsen av den unnlatte handlingen er derfor innenfor fristen på 2 måneder, jf. § 72 første ledd, andre og tredje setning.
- 35 Ettersom vilkårene i § 72 første ledd er innfridd, skal saken tas til fortsatt behandling i Patentstyret.

Det avses slik

SLUTNING

1. Klagen tas til følge.
2. Behandlingen gjenopptas

Elisabeth Ohm
(sign.)

Amund Grimstad
(sign.)

Torger Kielland
(sign.)